

Suối Tóc - đoàn văn * Nguyễn Đức Nam

Nguyễn Đức Nam

Hơn sáu năm trước, vào một buổi trưa, tại nhà Nhạc sỹ Nguyễn Túc, tôi đã gặp Nhạc sỹ Văn Phụng. Hình như hôm ấy là ngày Thứ Năm, ngày mà ba vị Nhạc sỹ đàn anh Nguyễn Túc, Nhật Bằng và Văn Phụng tụ họp để hàn huyên, để ăn phở (do Nhạc sỹ Nguyễn Túc nấu), để đàn hát vui chơi. Tôi đang cần một bản nhạc vui để hợp ca trong một chương-trình văn-nghệ tất niên nên đã đến đây để chép vì Nhạc sỹ Nguyễn Túc có cả một thư viện âm-nhạc, có lẽ không thiếu một bản nào. Bản nhạc tôi cần là "Xuân Miền Nam" của Văn Phụng. Nhân tiện có Nhạc sỹ Văn Phụng ở đó, Nhạc sỹ Nguyễn Túc nháy mắt bảo tôi nhờ Nhạc sỹ Văn Phụng viết hòa âm thêm cho giọng thứ ba. Nhạc sỹ Nguyễn Túc làm một màn "quảng cáo" cho tôi:

- Ngoài tài hát hồng, làm báo, Nam còn viết nhạc nữa đấy.

Nhạc sỹ Văn Phụng đùa:

- Ông vừa làm Quản-Lý Khách-sạn, vừa viết văn, lại còn hát, còn làm nhạc cạnh tranh với bọn tôi thì bọn tôi đối mặt rồi!

Vừa nói chuyện vui, Nhạc sỹ Văn Phụng vừa cầm bút viết hòa-âm cho giọng hát thứ ba, chỉ một thoáng là xong, nhẹ nhàng như chơi.

Lần thứ hai tôi được gặp Nhạc sỹ Văn Phụng ở nhà Huỳnh Thái-Bình. Do lời yêu cầu của hầu hết quan khách, Nhạc sỹ Văn Phụng đã ngồi bên dương cầm và dạo lên những tiếng đàn thánh thót. Cũng do lời yêu cầu của một số bạn hữu, tôi đã phải trình bày một bài hát. Hồi nhỏ đi học, tôi rất ít khi thuộc bài, do đó không biết hát bản gì. May quá, có Nhạc sỹ Văn Phụng ở đây, tôi nhớ ngay đến bài "Tiếng Dương Cầm" của ông và hỏi đùa:

- Anh có nhớ bài "Tiếng Dương Cầm" không ạ?

Nhạc sỹ Văn Phụng giả vờ :

- Bản nhạc đó của "thằng bỏ mẹ" nào vậy? Chắc là moa không nhớ đâu nhưng cứ đánh thử, có sai thì các cậu đừng cười nhé !

Chưa nói xong, Nhạc sỹ Văn Phụng đã lướt mười ngón tay trên phím đàn. Tôi đã say sưa hát. Bạn bè bảo rằng hôm ấy tôi "xuất thần", chưa bao giờ tôi hát hay như thế. Có người còn bảo là tôi liều quá, dám hát bài của Văn Phụng mà lại do Văn Phụng đệm đàn, hát sai thì Nhạc sỹ biết ngay, không có cách gì mà đối trả được. Khi tôi hát xong, Nhạc sỹ Văn Phụng hỏi tôi bao nhiêu tuổi rồi. Sau khi biết tuổi của tôi, ông gật gù:

- Hơn năm "choạc" mà còn hát được bài này mà không phải đổi "tông" là còn phong độ lắm.

Tôi nhớ mãi lời nói ấy để mỗi lần thất vọng một chuyện gì đều tự an ủi mình: "đã hơn 50 mà còn làm được như vậy là tốt rồi." Đã lâu tôi không gặp lại Nhạc sỹ Văn Phụng nhưng được biết là ông bị bệnh nặng. Mỗi lần gặp lại Nhạc sỹ Nguyễn Túc hoặc Nhạc sỹ Nhật Bằng tôi đều được biết tình trạng sức khỏe của ông. Nhưng, tối hôm qua, nhà báo Phạm Trần gọi điện thoại báo tin buồn: Nhạc sỹ Văn Phụng đã mất ! Lễ phát tang được cử hành ngày hôm sau, tại nhà quàn Demaine.

Ngày 19 tháng 12, 1999 , vào khoảng 3 giờ chiều, tôi đến nhà quàn Demaine. Trời hôm nay màu xám, thời tiết se lạnh. Ca sĩ Châu Hà đứng đó, bên những tấm bảng lớn dán hình Văn Phụng trong những sinh-hoạt nghệ thuật từ hồi còn trẻ cho đến những ngày gần đây. Bạn bè ôm lấy chị, khóc cùng chị. Tôi theo Phạm -Trần, Lê Thiệp, Ngọc Dũng, Trần Kính vào phòng trong. Nhạc sỹ Văn Phụng nằm kia, khuôn mặt thản nhiên như người đang ngủ trưa.

Rồi lễ phát tang bắt đầu bằng lời giới thiệu của nhà thơ Hoàng Song Liêm. Mục sư Lê Ngọc Cẩn nói về sự sống và sự trở về với Chúa. Nhạc sỹ lão thành Nguyễn Túc ngậm ngùi thương nhớ bạn. Ca sĩ Anh Ngọc bùi ngùi từ biệt người bạn 50 năm. Ông bảo rằng Văn Phụng đi tìm gặp Mai Thảo. Ông nói đúng. Những người như Văn Phụng, Nguyễn Sa, Mai Thảo, Lê Đình Điểu... là những người không bao giờ chết. Họ đi tìm nhau, để sinh-hoạt văn-nghệ ở một nơi an-bình nào đó, dưới sự che chở của Chúa, của Phật, của Thượng Đế để khỏi phải lo sinh kế, khỏi phải đương đầu với những hèn mọn của con người.

Nhà văn Hà Bình Trung, đại-diện cho những anh chị em nghệ-sĩ Thủ-Đô đã chia buồn cùng gia-đình Nhạc sỹ Văn Phụng bằng những câu thơ:

*"Anh đi, để lại cho đời
Nhạc tình nào nuốt, gieo lời buồn đau
Anh đi Suối Tóc phai màu
Còn chẳng là phút mây sầu cuối thu.."*

Những giọt nước mắt đã rơi nhiều khi con gái út của người Nhạc sỹ đã nói về ông:

"Bạn bè của Bố đã gọi Bố là Composer, Band Leader, là Thiên-Tài.. nhưng đối với chúng con, Bố luôn luôn là một người Bố hoàn toàn. Bố luôn luôn thương yêu chúng con, tha thứ cho chúng con những khi chúng con có lỗi. Bố thương tất cả những đứa con và thương anh em chúng con như nhau.."

Sau khi bà quả phụ Văn Phụng, tức Ca sĩ Châu Hà cảm-tạ thân hữu, từ một nơi xa xôi nào đó tiếng đàn dương cầm quý phái của Văn Phụng và tiếng hát thiết tha của Châu Hà vang lên:

*"Tìm cho thấy liễu xanh xanh là lời.
Hay đi tìm giòng Suối Tóc trên vai.
Xin em biết nhé cho tình hai chúng ta.
Trong ý thơ , cung đàn và Suối Tóc mơ .."*

Những giọt nước mắt tiếp tục rơi theo tiếng đàn, tiếng hát. Đó là những giọt nước mắt cho tình bạn, cho tình người. Đó là những giọt lệ tiếc thương một cuộc tình đẹp nhưng có lẽ cũng là nước mắt cho chúng ta vì từ nay chúng ta sẽ không còn được nghe những sáng tác mới tuyệt vời của một thiên-tài tên Văn Phụng nữa.

Nguyễn Đức Nam
(Tháng 12,2005)